

Forfatter: Molbech, Christian Knud Frederik

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Molbech, Christian Knud Frederik (1855-06-07)

Citation: Molbech, Christian Knud Frederik: "BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Molbech, Christian Knud Frederik (1855-06-07)", i *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling*, Museum Tusulanums Forlag, s. 146. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991706-000-shoot-L0019917060000057.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kiel, d. 7de Juni 1855.

Min kiære Fader!

Endelig har man da, som det lader til, faaet — ikke Foraar, thi denne smukke, foryngede Aarstid er uigienkaldelig tabt — men Sommer, med Solskin og Varme. Alle Træer ere udsprungne, men endnu see de paa den østlige Side af Skoven sørgelige ud. De unge, netop udfoldede Blade bleve saa barsk medtagne i forrige Uge, som om de havde været menneskelige »Ungdomsforhaabninger«; en rasende Østenstorm pidskede og afrev dem, og hvad der blev tilbage paa Grenene af Løv og Knopper, fik en bruun, alvorlig Høstfarve. Vel spirer der nu atter en ny Slægt af Blade frem, men ogsaa denne har sine Fiender. Talløse Skarer af Oldenborrer, som Storm og Kulde ikke har kunnet dræbe, styrte sig hungrige over de stakkels Træer, der, liig de værgeløse Beboere af et erobret Land, tause maa finde sig i Alt. Hvilket Veir, hvilken Kulde, hvilken Mai!

Efter en Dag, saa kold, at jeg maatte lægge i Kakkellovnen ligesom ved Vintertid — brød mod Natten et Tordenveir løs med Lyn, som jeg neppe her i Norden har seet Mage til; den hele Synskreds stod i Lue, og Skrald fulgte paa Skrald. Det var virkelig, som Naturens Love havde forandret sig — naar pleier Kulden at løse sig op i Lyn? Det var, som der kunde være »something rotten« i Himlen, eller, som en Collega af mig sagde, »als ob sie dort oben im Begriff wären, eine Constitution zu machen«. Anvendelsen overlod han forresten til mig selv, og den var ikke saa fiern. Jeg kan ved denne s. 147 Leilighed ikke negte mig den Fornøielse at afskrive nogle Linier af »Purgatoriet« 6te Sang, hvormed jeg nylig har beskieftiget mig, og som ligeledes have deres Anvendelse i Nærheden. Dante revser i dem, med knusende Ironi, hvis Vægt desværre ikke kan føles saaledes i Oversættelsen, som i de italienske Terziners Hammerslag, først Italien, dernæst Florents.

— — »Thi fuldt er nu Italien af Tyranner,
og en Marcellus kan hver Bonde spille,
som tager et Parti og reiser Banner.

Du, mit Fiorenza! kan ei tykkes ilde
om denne Tale; dig den ikke rører,
Tak være dine Borgeres store Snille.

I mangt et Hierte Retfærd boer, og hører
først Raad, før den fra Strængen flyver fage;
men dit Folk den paa Tungespidsen fører.

Fra Statens Byrder Mange sig unddrage;
men dine Borgere raabe høit i Skare,
ukaldte selv: Vi kan os alt paatage!

Saa fryd dig da, du kan det vel forsvare!
du er jo fredsæl, rig og klog tillige —
om jeg har Ret vil Følgen aabenbare.

Athens og Lacedæmons gamle Rige,
hvis Ry for Lov og Orden herligt skinner,
har naaet et ringe Trin paa Velfærds Stige

Mod dig, der saa skarpsindige Ting opfinder,
at til Novembers Midte knap man gemmer
paa det, du i October klogt udspinder.

Hvor tidt har du omskiftet Raadets Stemmer
i stakket Tid, og Lov og Sæd og Penge,
hvor tidt har du fornyet dine Lemmer!

Og kan et Lys til dine Tanker trænge,
da see: den Syge ligner du, som lider,
og ingen Hvile finde kan i Senge,

Men vælter sig og med sin Smerte strider.«

Jeg er beskieftiget daglig med at gienemsee og reenskrive min Oversættelse, for om mulig at have Manuskriptet, med tilhørende Anmærkninger, færdigt til Høsten. Men det gaaer noget langsomt, og de fleste Arbeidstimer maa jeg bruge til min Forelæsning. —

I forrige Uge havde vi, som Du vel veed, Besøg af Hs. s. 148 Excell. vor Minister. Jeg gjorde ham min skyldige

Opvartning, og spiste til Middag med ham hos General Krogh. Til Curatoren hører man intet, og jeg hører ligesaa lidt til noget »Tillæg«. »Aus den Augen, aus dem Sinn« — men det er Livets Gang. Dog haaber jeg endnu, men jeg har skudt mine Forventninger ud til October Quartal, og slaaet en Streg over en paatænkt Feriereise gennem Slesvig og Fyen. Iselingen og Fyen ere nu de eneste Steder, jeg tænker paa at besøge — der er jo nu kun to Maaneder til.

I Forgaars havde jeg et uventet og kiært Besøg af Prof. Jerichau, paa hans Hiemreise fra Rom. Han fortalte meget om sin Virksomhed i Vinter, om nye Bestillinger, stort Indkiøb af Marmor o. desl. Blandt andet berettede han, at han i Rom, hvor de to største Antiquitetshandlere i Vinter vare døde, havde kiøbt for »flere Tusinder« antike Marmorsager, Buster, Fragmenter af Statuer o.s.v., Alt for Spotpriis — saa at han nu var i Besiddelse af et heelt, kostbart Museum. Formodentlig vil han, ligesom Brøndsted i sin Tid, speculere dermed i England eller et andet Sted. — —

Hvordan lever Moder? Hils hende mange Gange, og vær saa god at give hende hoslagte Brev fra hendes Broder, som hun har sendt mig til Giennemlæsning. Saalænge, som han — d.v.s. 10 Aar endnu — ønsker jeg dog ikke at leve ugift; thi da vilde jeg, som allerede synes, jeg er gammel, vistnok ikke indlade mig derpaa. Men — fiat voluntas Amoris! Venlig Hilsen til Hans og hans Kone, hvis Du seer dem. Lev vel!

Christian.